

med herover i Dag; men hun maatte jo blive hjemme paa Skolen og tage sig lidt af Smaapigerne! For Resten var vi forleden inde i Kongens By . . . du véd til „Nyt dansk Samfunds“ Foraarsmøde. Vi boede hos Adolf Evaldsen og havde det hele Tiden prægtigt. Den ene Aften var vi oppe hos Lene Gylling, hvor der, som du kan begribe, var fuldt af Mennesker, næsten alle Mødets Deltagere. Der var virkelig saa rart. Tyge Jakobsen var der ogsaa og holdt et herligt beaandede Foredrag om Baldersmyten. Det var i det hele dejlige Dage, kan du tro!“

„Men lad os dog gaa ind i Stuen,“ gentog Emanuel, denne Gang med mere Eftertryk.

„Nej, nej . . . jag mig nu paa Porten, kære Ven, for ellers bliver jeg staaende her og snakke, til jeg har mistet Vejret,“ udbrød han og lo; — han havde allerede talt sig saa varm, at Sveden trillede som klare Glasperler ned over Kindernes Fedtpuder. — „Altsaa, paa Gensyn, kære! Farvel! Farvel! . . . Og hils fra mig derinde hos Familien!“

Han var næppe kommen ud af Gaarden, før Hansine viste sig i Bryggersdøren med opsmøgede Ærmer og en Skaal fuld af Køkkenaffald mellem Hænderne. Hun kom netop tidsnok til at se den